
MOGYORÓSI LÁSZLÓ

Tranzitváros

Az emeleti zártosztály nyitott ablakán át utánam szól egy beteg, nyilván cigarettát lejmol, azt szoktak, de relatív szabadsággal a rács túloldalán nem akarom meghallani, ahogyan én is hiába kérek egy slukkot elparázsló szépségedből. A kórház kerítésének kinyúló alacsony betonpárkányán, egy emeletes virágláda takarásában egy férfi alszik nyitott szájjal, sötét bőrével beleolvadva a langyos nyári éjszakába. Legutóbb te is megnyugodtál, mikor leitatott vágyam, ez a kéjt kunyeráló közmunkás józanságotól bódultan simult bele semleges tárgyú beszélgetésünk háttérébe. Most megáll a járdán parkoló kamion meleg olaj- és benzingőzében, a felforrósodott gumiabroncsok leheletében, ahogyan a másik férfi fekszik tested otthonos női kipárolgásaiban, álomtalanul aludva; nincs szüksége álmokra, mert azok ébrenlétébe testesültek. Én meg arról álmodom, hogy útbajted szívem tranzitvárosát, mely, csak hogy itt tartson, rákos burjánzással tolja ki határait a végtelenbe, és míg a házfalakon pókhálóként szétfutó repedésektől felbőszült kispolgárok meg akarnak lincselni, engem, aki idecsaltam a dübörgő és fűjtató szépséget, talpam alatt a reszkető földdel várom, hogy a törékeny tested keltette légörvény felkapjon és magával ragadjon, mint a holt avarként vele sodródó utcákat, tereket.

Rulett

Azzal a nővel rendszeresen együtt ebédeltem egy elegáns helyen, pénzt investáltam a kapcsolatba, de nem jelentett semmit számomra, csak hozzád ragaszodom konokul, mert a befektetett álmokat nehezebb veszni hagyni, mint holmi pénzt. Az éjszakában pislákoló csillagok egy nyerőautomata fényei: Café Paris, Monte Carlo, villog a hazug fény a világvégi, mocskos restiben. Az érméken megsimogatom arcod domborművét, mielőtt elnyeli az idő hideg gépezete, melynek élő alkatrésze vagyok, égő, eleven seb. De ha szerencsém van is, mi mást is nyerhetnék, mint csilingelve ölembe dőlő, újabb álmokat. Felteszek mindent a ruletten a tizenegy jegyű számra, mely azonos veled, már csak ajkad pirosa és szemöldököd feketéje között ingadozom. Az evolúció casinójában nevetésed a rulettkerék zöreijévé aljasul, a krupié pattogó hangjává, ahogy kismiz, kiforgat álmaimból, hogy reggelre nem marad mit érintésedre váltanom.

Metró

A lepukkant hotelszobában végigdőlök az ágyon, egyedül, holtfáradtan, de sokáig nem hagy még aludni a vékony falon át a szomszédból hallott kéjes sikolyok emléke. Álomtól álomig közlekedem az égalattival, metrózom tudatalattim üregeiben. Infraszemüveg kell, hogy lássam az önmagukat, egymást nyugtalanító vörös fényben fűrdető testeket. Mikor egymáshoz érnek, a súrlódás hőjétől ellobbanok. Bizony, hamu vagyok csak elparázsló szépségeden, s ahogy a mozgólépcső az ébrenlétébe visz, izzadt homlokomat megcsapja az úri hideg. Lepöccintett hamu vagyok, sodródok a huzatos világegyetemben.